

I henhold til § 36 i Inatsisartuts forretningsorden fremsætter jeg hermed følgende forslag til forespørgselsdebat:

**Forslag til forespørgselsdebat om, hvorvidt personer, der efter udlændingereglerne skal have opholds- og arbejdstilladelse, alene bør kunne arbejde i Grønland i en begrænset periode, om tilladelserne kan begrænses til samlet højst fire år og knyttes til en bestemt arbejdsgiver og stilling, samt hvordan adgangen til at medbringe familie og overgangen til permanent ophold kan begrænses.
(Medlem af Inatsisartut Pele Broberg, Naleraq)**

Fra Demokraatit takker vi medlem af Inatsisartut Pele Broberg fra Naleraq for at rejse denne debat og har følgende bemærkninger.

Først og fremmest tak til forslagsstilleren for at fremlægge et debatoplæg, der rejser nogle helt grundlæggende spørgsmål om, hvilket samfund vi ønsker at skabe. Et land, som giver sine borgere gode muligheder for at arbejde, tage medansvar og bidrage til vores lands udvikling.

For Demokraatit er udgangspunktet klart: Mennesker, der bor her, skal have reelle muligheder for at få arbejde og uddannelse. Ingen herboende skal føle sig tilsidesat i sit eget land. Ingen ung skal mangle en uddannelsesplads, samtidig med at vi her taler om mangel på hænder.

Det forpligter os. Det forpligter virksomhederne. Og ikke mindst forpligter det myndighederne til hele tiden at sikre, at den grønlandske arbejdskrafts fortrinsret også bliver håndhævet i praksis.

Samtidig skal vi møde mennesker, der kommer hertil for at arbejde, med respekt. De arbejder, betaler skat og bliver en del af hverdagen i vores lokalsamfund. Deres indsats skal vi også anerkende. Begge hensyn skal have plads i vores politik.

Forslagsstilleren har ret i, at tilkaldt arbejdskraft ikke må blive en sovepude, som får os til at forsømme uddannelse, oplæring og beskæftigelse af mennesker, der allerede bor her. Det er vi enige i.

Men vi mener ikke, at en generel fireårsgrænse, som den foreslåede, er vejen frem.

Hvad opnår vi ved at kræve, at en medarbejder rejser efter fire år, hvis der endnu ikke er nogen herboende, som kan overtage arbejdet? Så vil virksomheden være nødt til at rekruttere en ny medarbejder udefra og begynde oplæringen helt forfra. På den måde mister vi erfaring og kontinuitet.

Naalakkersuisut redegør i sit svarnotat for de forskellige myndigheders opgaver og for, hvordan ansvaret er fordelt i dag. Men denne redegørelse må følges af en tydelig politisk retning: Hvad vil Naalakkersuisut arbejde for i samarbejdet med de danske myndigheder?

Vi har brug for et bedre grundlag for den videre debat. Hvor mangler der arbejdskraft? Hvilke behov kan vi selv dække? Kan vi gennem efteruddannelse, hvor det er nødvendigt, blive i stand til selv at dække de behov, som i dag kræver arbejdskraft udefra? Og ikke mindst: Hvilke indsatser har vi gode erfaringer med?

Demokraatits mål er et Grønland, hvor flest muligt kan forsørge sig selv, hvor virksomhederne kan udvikle sig, og hvor mennesker bliver behandlet ordentligt.

Vi skal have mod til at stille krav og altid prioritere, at herboende får reelle muligheder. Samtidig ved vi, at behovet for arbejdskraft udefra ikke kan bringes til ophør fra den ene dag til den anden. Derfor skal vi også byde de mennesker velkommen, som kommer hertil og ønsker at udføre det arbejde, vi har brug for. Det er vigtigt for vores lands udvikling.

Med disse bemærkninger vil vi understrege betydningen af, at vi sammen skaber et fælles grundlag og finder en klar retning for det videre arbejde. Fremtiden venter ikke på, at vi bliver færdige med at gøre os klar.

Ifølge Grønlands Statistiks opgørelse pr. 1. januar er vi 56.740 indbyggere i Grønland.

Heraf er Personer med statsborgerskab inden for rigsfællesskabet omfatter således os grønlændere og dem, der er flyttet hertil fra Danmark:

- 3.904 født i Danmark.
- 206 færingere.
- 49.721 født i Grønland.
- 80 øvrige personer med dansk statsborgerskab.

Det samlede antal angives til 53.911 personer født i Grønland og Danmark.

Dermed er der 2.829 personer fra lande uden for rigsfællesskabet, som har bosat sig her.

Disse fordeler sig således:

- De nordiske lande: 281.
- Det øvrige Europa: 340.
- Afrika: 41.
- Amerika: 117.
- Asien: 2.048, svarende til 72,4 procent.

- Oceanien: 2.